

– *залучення*: створений користувачами контент також сприяє взаємодії з клієнтами. Публікація такого контенту на соціальних медіа дозволяє підприємствам заохочувати клієнтів активно спілкуватись з їхнім брендом і ділитися своїм досвідом. Це може допомогти підвищити впізнаваність бренду та лояльність клієнтів;

– *економічна ефективність*: контент, створений користувачами, часто є більш вигідним з економічної точки зору, ніж створення корпоративного контенту. Замість найму професіональних фотографів або відеооператорів, компанії можуть покластися на те, що самі клієнти створять контент. Це дозволяє зменшити маркетингові витрати, одночасно отримуючи високоякісний вміст;

– *розширене охоплення*: такий вид маркетингу допомагає компаніям залучити більш широку аудиторію. Коли клієнти діляться своїм досвідом про продукт або послугу в соціальних медіа, їх підписники та друзі також можуть зацікавитися брендом. Це допомагає збільшити охоплення та впізнаваність бренду.

Загалом, створений користувачами контент став важливим інструментом для компаній електронної комерції, який допомагає підвищити ефективність і знизити маркетингові витрати. Соціальні мережі суттєво вплинули на електронну комерцію, забезпечуючи зміни у взаємодії між компаніями та клієнтами. Проте, існують потенційні ризики, які слід враховувати при використанні даного способу просування товарів і послуг. Незважаючи на це, вплив соціальних мереж на електронну комерцію є таким, що його вже необхідно враховувати в маркетинговій стратегії підприємства, а в майбутньому очікується лише його зростання.

Список використаних джерел:

1. Контент: що це таке і який він буває? [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://termin.in.ua/kontent/>. (дата звернення: 01.04.2023)

2. Як соціальна комерція змінює поведінку споживачів. [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://ag.marketing/blog/socialna-komerciya/>. (дата звернення: 01.04.2023)

УДК: 005:332:331.101

*Крячко Є. Ю.,
здобувач вищої освіти другого (магістер.) рівня
(Науковий керівник – д.е.н., проф. Зайченко В. В.)
Центральноукраїнський національний технічний університет*

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Складна економіко-політична ситуація та війна в країні, а також нестабільна геополітична ситуація в усьому світі накладає свій відбиток на діяльність сільськогосподарських підприємств, закликаючи їх до здійснення безперервного процесу вдосконалення та пристосування до умов зовнішнього середовища, тобто безперервний пошук способів та варіантів удосконалення своєї діяльності, оскільки це одна з основних умов існування на сучасному ринку.

Економісти окреслили низку причин, які задають темп процесам пошуку методик удосконалень: тимчасова ознака поточних процесів, тобто з часом сучасні розробки втрачають свою актуальність; ознака конкурентоспроможності, тобто ті організації, що застосовують сучасні розробки, то їх товар більш якісний та швидше реалізується, а інші стоять на місці; ознака споживчих переваг, тобто потреба в якості та характеристиках товару у покупців постійно змінюється, залежно від сучасних тенденцій, модних уявлень, харчових переваг тощо. Таким чином, сільськогосподарські підприємства, що прагнуть займати активну позицію на ринку, і завойовувати інші ринки збуту, зобов'язані постійно вдосконалювати технологічні виробництва та способи організації і управління бізнес-процесами [2].

Удосконалення системи управління бізнес-процесами на сільськогосподарських підприємствах наразі представляє один з дієвих варіантів підвищення ефективності їхньої виробничої діяльності. У зв'язку з тим, що держава на 100% не усунула з вітчизняного ринку товари іноземних постачальників, присутня висока конкуренція із зарубіжними товаровиробниками, у зв'язку з чим перед управлінським апаратом підприємств АПК стоїть основне завдання – створення ефективного механізму вдосконалення управління виробничими бізнес-процесами, що враховує особливості сільського господарства, та своєчасно адаптується до поточних змін зовнішнього та внутрішнього середовища, забезпечуючи при цьому високий рівень конкурентоспроможності.

При формуванні стратегій управління та розвитку сільськогосподарських підприємств в сучасних умовах необхідно враховувати характеристики, які властиві аграрній галузі: сезонність виробництва, незавершеність виробничих процесів в сільськогосподарському виробництві, отримання тваринницької продукції за відповідними строками; підвищений ризик виробництва на аграрних підприємствах; «нерівномірність надходження доходів і необхідність кредитування під поточні витрати; повільна оборотність капіталу» [3].

У середовищі, що є досить невизначеним, існуючі стратегії і системи управління стають застарілими, як тільки їх впроваджують і приймають. Тому вельми важливо, щоб коригування стратегічного курсу управління було несистематичним, а планувалося належним чином, щоб уникнути надмірних витрат на вдосконалення стратегії.

Стратегія управління повинна забезпечувати стійке економічне зростання, розвиток сільськогосподарського підприємства і підвищення конкурентоспроможності його виробництва. При цьому поняття «зростання» і «розвиток» хоч і взаємопов'язані, але за своїм змістом можуть не збігатися у багатьох відношеннях.

Таким чином, ми можемо зробити висновок, що стратегічне управління – це процес визначення та досягнення цілей шляхом постійного урівноваження потреб і можливостей компанії і навколишнього середовища. А фундамент будь-якої бізнес-стратегії на кожному організаційному рівні підприємства «є конкурентні переваги і закріплена ефективна стратегічна позиція, що забезпечать майбутню життєздатність організації в мінливих умовах» [1].

Отже, сільськогосподарські підприємства країни повинні використовувати ефективні стратегічні управлінські інструменти для створення відповідних науково обґрунтованих стратегій. З метою збільшення конкурентоспроможності національного і міжнародного ринку, з урахуванням його особливостей і факторів, що створюють конкурентні переваги для сільськогосподарських підприємств, необхідно раціоналізувати вибір механізмів формування стратегій.

Потрібно враховувати, що на функціонування та управління сільськогосподарськими підприємствами суттєво впливає значна кількість факторів, що випливають з особливостей сільського господарства. Ці фактори включають залежність від природних та кліматичних умов, потребу у залученні сезонних працівників та виклики, пов'язані з їх керуванням, тривалий період між витратами і отриманням прибутку, розвиток кількох виробництв, що суттєво відрізняються за технологією та організацією, але пов'язані між собою результатами, використання продуктів власного виробництва у подальшому виробничому процесі, різні умови зберігання та збуту продукції, використання землі як одного з виробничих ресурсів, низьку рентабельність сільськогосподарської діяльності, залежність від світових цін на сировинну та продукцію.

Основними формами стратегічного управління сільського господарства є: науково обґрунтована система управління, яка враховує природні, кліматичні та економічні умови та майбутній розвиток; створення матеріально-технічної бази, що відповідає розміру і структурі виробництва; вдосконалення інформаційної системи та використання інформаційних технологій для планування, обліку, звітності та оперативного управління виробництвом на основі сучасної комп'ютеризації; впровадження виробничих технологій, що сприяють економії енергії та ресурсів; більш широке використання сільськогосподарського наукового потенціалу тощо.

Отже, удосконалення системи управління розвитком сільськогосподарських підприємств є важливим завданням для забезпечення стійкого розвитку аграрного сектору. Ми можемо підсумувати декілька ключових аспектів, які можуть сприяти покращенню системи управління:

1. *Впровадження інформаційних технологій*: Використання сучасних інформаційних технологій дозволяє автоматизувати багато процесів управління, що дозволяє отримувати швидкий доступ до важливих даних і полегшує прийняття рішень;

2. *Аналіз даних і прогнозування*: Використання аналітичних інструментів та методів прогнозування дозволяє аналізувати великі обсяги даних, зокрема щодо погодних умов, ринкових тенденцій, врожайності тощо;

3. *Фінансове управління*: Ефективне фінансове управління є ключовим елементом успішної діяльності сільськогосподарських підприємств. Це включає у себе планування бюджету, облік витрат, управління оборотними коштами, оцінку ефективності вкладень та фінансовий аналіз;

4. *Управління ризиками*: Сільське господарство пов'язане зі значними ризиками, тому важливо враховувати їх та вживати превентивні заходи щодо їх уникнення або мінімізації.

Список використаних джерел:

1. Кизенко О. О. Контролінговий механізм системи стратегічного управління підприємством [Електронний ресурс]. Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля. 2019, № 4(2). С. 44-47. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/VSunu_2019_4\(2\)_10](http://nbuv.gov.ua/UJRN/VSunu_2019_4(2)_10) (Дата звернення: 12.04.2023)
2. Козак Л. В. Напрями розвитку стратегічного партнерства підприємств АПК України. Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія: Економіка. 2019, № 13. С. 21-26.
3. Орлова Д. В. Стратегічний менеджмент: становлення та розвиток [Електронний ресурс]. Збірник наукових праць Донбаської національної академії будівництва і архітектури. 2019, № 4. С. 88-93. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/zbnpdnaba_2019_4_15 (Дата звернення: 12.04.2023)

УДК 338.242

*Куницька-Ляш М. В., к.е.н., доцент
Львівський національний університет ветеринарної медицини
та біотехнологій імені С. З. Ґжицького*

ПРОВІДНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРИ УЗАГАЛЬНЕННІ МЕТОДОЛОГІЇ АНАЛІЗУВАННЯ СИСТЕМ БЕЗПЕКИ

Коли мова йде про дослідження складних соціально-економічних систем у площині формування засад забезпечення їх економічної безпеки, причому на всіх рівнях системної ієрархії управління, то це висуває необхідність врахування наступних аспектів задля прийняття низки принципових попередніх рішень [1, с. 161-172; 2, с. 20-29]:

– дедукції й індукції елементів системи, іншими словами – ідентифікації її цілісності, меж, повного складу характеристик, які мають бути врахованими як єдине ціле під спільною метою функціонування, але при цьому й детального декомпонування на внутрішні функціональні й структурні складові;

– інклюзії сутнісно-змістовного, методично-оцінювального та прикладного характеру в частині забезпечення з-поміж різних рівнів – мікро, мезо, галузевого, макро;

– ідентифікації принципового підходу, який буде закладено в основу при залученні всього спектру методів, інструментів, засобів аналізування якості й ефективності сформованої системи політики забезпечення, а також безпосереднього оцінювання стану й рівня безпеки;

– розмежування та чіткого бачення як диференціацій, так і дотичних площин відносно системи економічної безпеки та інших комплексних економічних, фінансових, соціально-суспільних та категорій, що особливо актуально з-поміж безпеки та конкурентоспроможності, реалізації потенціалу, резилентності, ризико- та стресостійкості;

– конвергенції розрізнених на перший погляд концептуально-методичних та структурних аспектів (процесів) системи безпеки, методології дослідження та